

søgelse dog maa være Hovedsagen. Forslaget stempler enhver Fallent, som mistænkelig ved at forekrive, at der altid af Voets Vedkommende skal foretages en Undersøgelse i det bestemte Diemed at tilveiebringe saadanne Dplysninger, at det derefter kan afgjøres, om der er Grund for det Offentlige til at stride ind. Det er nu allerede af stor Betydning, at der saaledes tilveiebringes en Garanti for, at dette Spørgsmaal ikke kan stydes tilside, men altid skal optages, drøstes og besvares af Voets Vedkommende. Naar hertil kommer, at Undersøgelsen foretages af Kurator, som maa have erhvervet et grundigt Kjendskab til Voets Forhold, og under Medvirning af Kreditorudvalget eller, forsaavidt dette efter Omstændighederne i det enkelte Tilfælde maatte anse det for nødvendigt eller ønskeligt, særlig dertil af Eksteretten bestillede handelskyndige Revisorer, tør det vistnok antages, at der vil tilveiebringes et Materiale, som i Regelen vil kunne afgive det fornødne Grundlag for Bedømmelsen og Afgjørelsen af, om der er Misligheder tilstede eller ikke. Endelig er det ogsaa af Betydning, at det er Eksteretten, som skal afgjøre, om en kriminel Undersøgelse skal indledes eller ikke. Eksteretten vil paa Grund af det Kjendskab, den altid maa have til Voets Forhold, bedst være istand til at bedømme, om der er Grund for det Offentlige til at stride ind. For Tiden vil det ikke altid, ikke engang udenfor Kjøbenhavn, stille sig saaledes, at det er Eksteforvalteren, der som Politimester tager Beslutning i den omhandlede Henseende; dette er nemlig ikke Tilfældet, naar Taler er om Boer, som behandles af Ekstekommissærer, og det er saaledes netop de største og vidtløftigste Boer, i hvilke det efter den bestaaende Ordning er en for Voets Anliggender ganske fremmed Mand, som skal afgjøre, om der er Grund til en kriminel Undersøgelse.

Med Hensyn til § 79 henvises til de almindelige Bemærkninger om Voets Bestyrelse.

Kapitel 10.

Foranstaltninger med Hensyn til Skyldnerens Person.

Naar Eksteretten formener, at kriminel Undersøgelse mod Skyldneren skal finde Sted, skal den foranledige en saadan Undersøgelse, og i fornødent Fald bistaa Undersøgelsesdommeren ved at delagtiggjøre ham i alle de Dplysninger med Hensyn til Fallentens Forhold, som ere fremkomne under Voets Behandling (§ 80). Forslaget bemyndiger derhos Eksteretten til at bestemme Skyldnerens Anholdelse eller Fængsling; det er hensigtsmæssigt, at denne Myndighed henlægges til Eksteretten, for at der kan blive strødet hurtigt ind, dersom Skyldneren skulde ville forsøge paa at flygte, Noget, hvorom Eksteretten ofte vil være istand til at kunne gøre sig en Forestilling. Forslaget bemyndiger derhos særligt Eksteretten til at beslutte Skyldnerens Anholdelse eller Fængsling, naar det maa antages, at han er i Begreb med at fravende Voet nogen af dets Giendele eller Rettigheder. Ved Anvendelsen af ovennævnte Bestemmelser har Eksteretten selvfølgelig at iagttage Reglerne i Grundlovens § 80.

I Forslagets § 81 hedder det dernæst, at Eksteretten kan bestemme, at Skyldneren i visse nærmere angivne Tilfælde skal henføres til simpelt Fængsel. Fængslingen vedvarer, saalænge Eksteretten finder det nødvendigt til at fremme dens Hensigt, dog ingenstunde længere end 6 Maanedes. Den her omhandlede Fængsling er ikke af kriminel Karakter; paa den anden Side kan den heller ikke sammenstilles med Gjælds fængsel; den er et Tvangsmiddel, hvorved Skyldneren skal bringes til at opfylde de Pligter, der efter Forslaget paahvile ham overfor Voet. Der er derfor ikke noget Inkonsekvent i, at Forslaget, som tilsigter Afstraffelse af Gjælds fængsel, tilsteder at fængsle Skyldneren i det her omhandlede Diemed. At det saaledes paalægges Skyldneren at forblive tilstede og gaa tilhaande med Dplysninger, er Noget, som den gjældende Ret ikke kjender, men som vistnok vil findes at være naturligt. Tanken kan heller ikke siges at